

Författare: Roland Bidemar

KAMERATEKNIKER, ETT JOBB I FÖRVANDLING

En stor del av den moderna flygspanings- ochameratekniken har under åren utvecklats på F11. Så ävenamerateknikerns arbete. När jag våren 1947 kom från furirskolan som vapentekniker vid F11 blev jag den förste fast anställda som arbetade med kameror och jag lydde då under fotoavdelningen. Tidigare hade kameratjänsten skötts av fotograferna med hjälp av värnpliktiga. Under de första åren av min tjänstgöring, då jag var ensamameratekniker, användes enbart handhållna kameror. Kamerorna var av typen Hk5, Hk7 och så småningom Ska4, även den handhållen. Ska4 försågs sedemera med eldrift, men var fortfarande handhållen. Normalt flögs då två pass om dagen. Arbetet innebar då att på morgonen ladda kamerorna och bära ut den kamerautrustning som beställts och lägga denna i flygplanen. Kamerorna hade lösa objektiv och filter och flygplanbesättningen beställde den utrustning man ville ha inför varje flygpass. Vid lunchtid, när flygplanen landat efter första passet skulle alla kamerorna hämtas in och laddas med ny film. Det blev mycket spring över plattorna med kamerakassetter i famnen. Något fordon hade jag inte tillgång till, utan det blev att bära kamerorna från flygplanen in till mörkerutrymmet i hangaren, ladda med ny film och bära ut dem och lägga dem på plats i flygplanen igen inför eftermiddagspasset. Flygplanen var då B3, S9 och S18. Till och med i Storken medfördes kamera. Möjligheten att fotografera skulle alltid finnas, om inte för uppdrag så för övnings skull.